

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 490/2022
18.05.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Невенке Важић, председника већа, Дубравке Дамјановић, Милене Рашић, Бате Цветковића и Светлане Томић Јокић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Немањом Симићевићем као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела недозвољене полне радње из члана 182. став 2. у вези члана 180. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости бранилаца окривљеног АА-адвоката Дамира Хоџића, Ахмета Хоџића и Мајде Божић, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Суботици К.бр.844/21 од 31.01.2022.године и Вишег суда у Суботици Кж1 бр.45/22 од 29.03.2022.године, у седници већа одржаној дана 18.маја 2022. године, једногласно је донео:

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости бранилаца окривљеног АА-адвоката Дамира Хоџића, Ахмета Хоџића и Мајде Божић поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Суботици К.бр.844/21 од 31.01.2022.године и Вишег суда у Суботици Кж1 бр.45/22 од 29.03.2022.године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Суботици К.бр.844/21 од 31.01.2022.године, окривљени АА је оглашен кривим да је извршио кривично дело недозвољене полне радње из члана 182. став 2. у вези члана 180. став 1. Кривичног законика и осуђен на казну затвора у трајању од десет месеци. На основу члана 89а КЗ, према окривљеном је изречена мера безбедности забране приближавања и комуникације са оштећеном те му је забрањено приближавање малолетној оштећеној на удаљености од 200 метара, и забрањен му приступ у простор око места становања оштећене односно даља комуникација са оштећеном у трајању од 3 године.

Истом пресудом, на основу члана 261. и 264.ЗКП, окривљени је обавезан да надокнади трошкове поступка ОЈТ у износу од 199.906,00 динара, суду у износу од 22.359,00 динара, паушала у износу од 5.000,00 динара и трошкове пуномоћника-заступника малолетне оштећене.

Пресудом Вишег суда у Суботици Кж1 бр.45/22 од 29.03.2022.године, одбијене су као неосноване жалбе бранилаца окривљеног АА, а пресуда Основног суда у Суботици К.бр.844/21 од 31.01.2022.године потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости поднели су браниоци окривљеног АА-адвокати Дамир Хоџић, Ахмет Хоџић и Мајда Божић не наводећи законске основе због којих се подноси захтев али из садржине

истог произилази да се захтев за заштиту законитости подноси због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438.став 2.тачка 1) и члана 439. тачка 1) ЗКП са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев као основан и да се окривљеном досуди трошак састава захтева за заштиту законитости у износу од 48.000,00 динара.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку, па је у седници већа, коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, те је након оцена навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

Указујући на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, бранилац окривљеног истиче да у изреци првостепе пресуде не стоји да је окривљени кривично дело из члана 182. став 2. у вези члана 180. став 1. Кривичног законика извршио у намери задовољавања свог полног нагона, што представља битан елемент овог кривичног дела.

Изложени наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног се, по оцени Врховног касационог суда, не могу прихватити као основани, из следећих разлога:

Чланом 182. став 2. КЗ („Службени гласник РС“ бр.72/09...121/12, који се примењује од 01.01.2013.године) прописано је да ко под условима из члана 180.став 1. и члана 181.став 3. ЗКП изврши неку другу полну радњу, казниће се затвором од шест месеци до пет година.

Чланом 180. став 1. КЗ („Службени гласник РС“ бр.72/09...35/19, који се примењује од 01.12.2019.године) прописано је да ко изврши обљубу или са њом изједначен чин са дететом, казниће се затвором од пет до дванаест година.

Имајући у виду цитирани законски опис бића кривичног дела недозвољене полне радње из члана 182.став 2.КЗ, цитирану одредбу члана 180.став 1.КЗ(на које упућује одредба члана 182.став 2.КЗ), као и чињенични опис кривичног дела утврђеног у изреци првостепене пресуде и то да је окривљени способан да схвати значај свог дела и да управља својим поступцима и у време и месту ближе описаном у изреци пресуде извршио полну радњу са дететом на тај начин што је угледао мал.ББ рођену ...2015.године и мал.ВВ рођену ...2016.године, пришао девојчицама, спустио предњи део шортса те испред мал.ББ прислонио свој полни орган у пределу њених уста, при чему је био свестан свог дела, хтео његово извршење и био свестан да је његово дело забрањено, по налажењу овог суда, јасно и недвосмислено произилази да се у описаним радњама окривљеног АА стичу сва битна законска обележја кривичног дела недозвољене полне радње из члана 182.став 2. у вези члана 180.став 1.КЗ и то како објективна у погледу радње извршења дела, тако и субјективна обележја кривичног дела за које је правоснажно оглашен кривим.

У изреци побијане правоснажне пресуде, поред објективних елемената, стоји и да је окривљени поступао са умишљајем, из чега произилази да је радње ближе опредељене у изреци пресуде предузимао са циљем задовољења сексуалног нагона. Наиме, субјективна усмереност радње извршења на побуђивање или задовољење полног нагона улази у сам њихов појам, због чега се ово кривично дело и може извршити само са умишљајем. Обзиром на наведено, умишљај(који обухвата чињеницу да је окривљени радње предузео у циљу задовољења полног нагона) је битан елемент кривичног дела недозвољене полне радње из члана 182.став 2.КЗ. Како је поред

наведеног, окривљени био урачунљив и свестан забрањености свог дела, стоје и сви субјективни елементи кривичног дела недозвољене полне радње из члана 182.став 2.КЗ у вези члана 180.став 1.КЗ. При томе, стоје наводи браниоца да радње морају бити предузете у циљу задовољења полног нагона и да то није експлицитно садржано у бићу кривичног дела недозвољене полне радње, али да улази у њен појам. Међутим, по ставу овог суда, не стоји навод да као такав мора бити изричито наведен у изреци пресуде, већ је исти обухваћен умишљајем окривљеног да радње које предузима, предузима у циљу задовољења сексуалног нагона, о чему је суд дао детаљне разлоге у образложењу првостепене пресуде на страни 8 став 2.

Бранилац је још указао на битну повреду одредаба кривичног поступка и то члана 438.став 2.тачка 1) ЗКП јер се побијана пресуда заснива на налазу и мишљењу вештака специјалисте неуропсихијатрије, а који је при изради налаза користио изјаву коју је мал.оштећена дала припадницима МУП-а у условима када нису били испуњени услови прописани Законом о малолетним учиниоцима кривичних дела и то члана 152., обзиром да је малолетна оштећена дала изјаву у полицији посредно преко свог оца а да полицајци који су обавили разговор не поседују сертификат за рад са малолетним лицима, као и да нису били присутни педагог, психијатар ни пуномоћник оштећене.

Врховни касациони суд је и у овом делу одбио захтев браниоца као неоснован обзиром да из списка предмета произилази да је вештачење мал.оштећене од стране вештака неуропсихијатра одређено наредбом ОЈТ Суботица и да је при томе у свему поступљено у складу са одредбама ЗКП а да малолетна оштећена није испитана у својству сведока током кривичног поступка, нити се на њеној изјави заснива пресуда, тако да је очигледно да се не ради о недозвољеном доказу у смислу одредбе члана 438.став 2.тачка 1.ЗКП.

Осим тога, исти наводи, истакнути у жалби браниоца окривљеног, били су предмет разматрања Вишег суда у Суботици Кж1 бр.45/22 од 29.03.2022.године који је у овом кривичном поступку поступао у другом степену по жалбама изјављеним против првостепене пресуде Основног суда у Суботици К.бр.844/21 од 31.01.2022.године. Виши суд у Суботици, као другостепени, је ове наводе оценио неоснованим и о томе на страни 2, став 6 и 7 своје одлуке изнео јасне и довољне разлоге, а које Врховни касациони суд у свему прихвата као правилне, те у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП на ове разлоге и упућује.

Са свега изложеног, а на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП, донета је одлука као у изреци пресуде.

**Записничар-саветник
Немања Симићевић, с.р.**

**за Председника већа-судија
Дубравка Дамјановић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**